

Kapitola 1

Zrcadlový svět

Realita se projevuje ve dvou formách – fyzické, kterou lze nahmatat rukama, a metafyzické, jež se rozkládá za hranicemi vnímání. Obě podoby existují současně, vzájemně se prolínají a jedna druhou doplňují. Dualita funguje jako nedílná součást našeho světa, tudíž mnohé věci mají svou opačnou stránku.

Představte si, že stojíte před zrcadlem a vystupujete jako reálně existující fyzický objekt. Váš odraz ovšem nesestává z materiální hmoty, vypadá virtuálně, metafyzicky, a přesto je reálný stejně jako vy.

Celý svět lze přirovnat k obrovitému zrcadlu, na jehož jedné straně leží fyzický Vesmír a na druhé se rozprostírá metafyzický prostor variant. Na rozdíl od situace s obyčejným zrcadlem zde materiální svět funguje jako odraz, jenž v sobě zahrnuje záměr a myšlenky Boha i všech živých bytostí – je jich ztělesněním.

Prostor variant představuje jakousi šablonu, podle které probíhá stříhání, šití a také prezentace modelů – pohyb veškeré materie. Schraňují se zde informace o tom, co a jak se v materiálním světě uskuteční, přičemž počet různých potenciálních možností je nekonečný. Varianta představuje sektor prostoru, jenž obsahuje scénář a dekorace, tedy trajektorii a formu pohybu hmoty. Jinými slovy, sektor určuje, co se v každém individuálním případě stane a jak to bude vypadat.

Tak zrcadlo dělí svět na dvě poloviny – skutečnou a imaginární. Na té skutečné, kde vývoj probíhá v souladu se zákony přírody, se nachází vše materiální. Věda, ale i běžné nazírání na svět se zabývají pouze tím, co se děje ve skutečnosti. Tento pojem v sobě zahrnuje vše, co podléhá sledování a přímému působení.

Jestliže ovšem metafyzickou stránku reality zavrhneme a bereme v potaz jenom materiální svět, aktivita všech živých bytostí včetně člověka se omezí na primitivní pohyb v rámci vnitřního záměru. Již víte, že pomocí vnitřního záměru se cíle dosahuje cestou přímého působení na okolí.

Chceme-li něčeho dosáhnout, je nutno podniknout jisté kroky, a nikoli přešlapovat na místě, proto je třeba zabrat a vrhnout se do práce.

Materiální skutečnost je reálně hmatatelná a navíc okamžitě reaguje na přímé působení, čímž vytváří iluzi, že veškerých výsledků se lze dobrat jedině takto. Jenže v rámci materiálního světa se okruh reálně dosažitelných cílů zužuje. Může se počítat pouze s tím, co již existuje. Navíc se vše opírá o prostředky, kterých se nám obvykle nedostává, a o možnosti, jež jsou značně omezeny.

Absolutně vše je zde prodchnuto duchem soupeření, poněvadž příliš mnoho lidí touží dosáhnout jednoho a téhož. V hranicích vnitřního záměru se ovšem na každého nedostane. Kde pramení podmínky a okolnosti nezbytné pro cíl a vedoucí k úspěchu? Přece v prostoru variant.

Na této straně zrcadla existuje vše – v nadbytku a bez soupeření. Zboží tu sice nenajdete, ale celé kouzlo spočívá v tom, že si můžete vybrat cokoli jakoby z katalogu a zadat objednávku. Dříve či později bude splněna, a dokonce za ni nebudete muset platit – jenom musíte vyhovět vymezeným, nepřilíš náročným podmínkám – nic víc. Není to jako v pohádce?

Vůbec ne, naopak je to víc než reálné. Energie myšlenek se nevytrácí beze stopy, nýbrž dokáže materializovat sektor prostoru variant, jenž svými parametry odpovídá myšlenkovému vyzařování. Fakt, že vše, co má místo v našem světě, představuje výsledek vzájemného působení materiálních objektů, jen tak vypadá. Při zhmotňování virtuálně existujících variant ve skutečnost hrají neméně důležitou roli procesy, které probíhají v jemnohmotném plánu. Jejich příčinně následkové souvislosti zdaleka nejsou zřejmé, nicméně tvoří polovinu veškeré skutečnosti.

Materializace sektorů prostoru variant se zpravidla odehrává nezávisle na vůli, poněvadž myšlenkovou energií nedisponuje cíleně ani člověk, natožpak živočichové méně vyvinutí. Již v první knize o transurfingu jsme si ukázali, že

vliv myšlenkových obrazů se projevuje především v podobě realizace negativních očekávání.

Člověk ukotvený v realitě života se potácí mezi prázdnými regály v obchodě, natahuje ruku ke zboží, na němž již visí cedulka prodáno. K dispozici zůstaly už jen výrobky nepříliš vysoké kvality, a za ty je třeba zaplatit odpovídající sumu. Namísto toho, aby se dotyčný prostě podíval do katalogu a objednal si to, co chce, začíná se chaoticky zmítat v hledání, zahálet v dlouhých frontách, ze všech sil usiluje o to, aby se protlačil davem, a také se dostává do konfliktů s prodavači a zákazníky. Nakonec vytouženou věc stejně nezíská, a problém se tak ještě umocní.

Mezitím tento neradostný jev nabývá především v jeho vědomí na důležitosti a postupnou materializací proniká do reality. Každá živá bytost svým jednáním na jedné straně a myšlenkami na druhé vytváří vrstvu svého světa. Všechny jednotlivé vrstvy se skládají na sebe, a každičký živý tvor tudíž přispívá svým dílem k formování reality.

Vrstva světa se vždy vyznačuje určitým souhrnem podmínek a okolností, z nichž se skládá obraz života určitého tvora (nadále budeme hovořit pouze o člověku). Životní podmínky mohou být různé: příznivé i méně milé, komfortní i tvrdé, dobrotivé i agresivní. Nemalý význam má samozřejmě prostředí, které člověka přicházejícího na svět obklopuje. V životě se později rozvíjejí zejména v závislosti na tom, jak se konkrétní jedinec chová k sobě a okolní realitě. Jeho nazírání na svět v mnoha ohledech předurčuje průběžné změny v životě. Do reality se ztělesňuje ten sektor prostoru variant, jehož scénář a dekorace odpovídají směru a charakteru jeho myšlenek.

Tak se na formování samostatné vrstvy podílejí dva aspekty: na jedné straně zrcadla je to vnitřní záměr a na jeho druhé straně záměr vnější. Přímým působením vykazuje člověk vliv na předměty materiálního světa, kdežto svými myšlenkami ztělesňuje a do reality přináší to, co v ní dosud chybělo.

Budete-li tedy přesvědčeni, že to nejlepší na světě je již vyprodáno, skutečně na vás zůstanou jen prázdné regály. Pokud si myslíte, že kvůli dobrému zboží musíte vystát předlouhou frontu a draze za ně zaplatit, tak tomu i bude. Jestliže budete posedlí pesimistickými očekáváními plnými pochybností, nevyhnutelně se stanou skutečností. Jestliže čekáte setkání s nepřátelským okolím, předtucha se naplní. Avšak stačí, abyste se nadchli nevinnou myšlenkou, že svět pro vás nachystal jen to nejlepší, a tak se také stane.

Podivín, který neví, že všechno lze získat jediné stěží, se jednou nepochopitelně ocitne u pultu, k němuž právě dovezli zboží, jako by bylo určeno speciálně pro něj. Ukazuje se, že první zákazník dostává vše zdarma. Za ním se zatím vytváří dlouhá fronta lidí, kteří jsou přesvědčeni, že realita života je mnohem pochmurnější a hlupáci prostě mají štěstí.

Život je hra, v níž svět dává svým obyvatelům neustále jednu a tutéž hádanku: „Hádejte, jaký jsem?“ Každý odpovídá podle svých představ: jsi agresivní, milý, veselý, zachmuřený, kamarádský, nepřátelský, šťastný, nešťastný.

Co je však zajímavé! V tomto kvizu vyhrávají všichni! Svět souhlasí úplně s každým a nastavuje před něho tvář, kterou si dotyčný objedná. My sami formujeme pomocí myšlenek vrstvu svého světa. Vysvětlení tohoto procesu se zakládá na několika principech. *První princip* zrcadla zní: svět odráží váš vztah k němu jako zrcadlo.

Do nejposlednějšího detailu odpovídá svět tomu, co si o něm myslíte. Proč se však zpravidla uskutečňují horší očekávání, kdežto sny a touhy se neplní? Odpověď nalezneme ve *druhém zákoně*, jenž hlásá: odraz se formuje v jednotě duše a rozumu.

Jestliže si rozum se srdcem neprotiřečí, vzniká neuvěřitelná síla vnějšího záměru, která materializuje sektor prostoru variant odpovídající obrazu myšlenek. V jednotě duše a rozumu tento obraz nabývá přesných obrysů, a proto se neprodleně zhmotňuje ve skutečnosti.

Avšak v životě nejčastěji dochází k tomu, že duše o něco usiluje, kdežto rozum pochybuje a nic nepřipouští, nebo naopak rozum uvádí přesvědčivá zdůvodnění, zatímco srdce zůstává lhostejné. Jestliže se jednota naruší, obraz se rozpíjí – doslova se rozdvojuje: duše si přeje jedno, rozum tvrdí něco jiného. Přičemž se bezvýhradně shodnou na jediném: nepřijemnostech a nebezpečích.

Jestliže člověk něco nebo někoho nenávidí, pak z celé duše, a bojí-li se, pak celou svou bytostí. V jednotě nepřízně se rodí přesný obraz toho, čemu se chceme vyhnout. Duše a rozum jsou jako dva projevy reality: materiální a metafyzické, protínají se v jednom bodě a myšlenková podoba se realizuje ve skutečnosti. Ve výsledku platí, že dostáváme to, co odmítáme.

Přání na rozdíl od nebezpečí se tak snadno neplní, protože jednoty se v tomto případě dosahuje těžko. Duše odporuje rozumu, neboť ten propadl vlivu kyvadel a usiluje o dosažení cizího cíle. Rozum zas buď nerozpoznává svá skutečná přání, nebo nevěří v jejich reálné splnění.

Duální zrcadlo

Lidé se domnívají, že k dosažení cíle je zapotřebí přesně zformulovat objednávku, následně vypustit onu myšlenkovou podobu do prostoru a nějakou dobu na ni nemyslet, aby se nebránilo v naplnění onoho přání. Kdyby jen bylo vše tak snadné...

Uvedená technika funguje výhradně za podmínky splnění druhého principu zrcadla. Jednota duše a rozumu však může nastat pouze v ojedinělých případech, protože zbavit se zákeřných pochybností je prakticky nemožné. Co tedy dělat?

Pro danou situaci lze uplatnit *třetí zásadu* zrcadla: duální zrcadlo reaguje vždy se zpožděním. Pokud se nepodaří

splnit druhý princip, je nezbytné pevnost dobýt dlouhým obléháním.

Představte si jednu neobvyklou situaci. Postavíte se před zrcadlo a nevidíte v něm vůbec nic – je tam prázdno. Teprve po chvíli, jako když vyvoláváte fotografii, se postupně vynořuje z pozadí nějaký obraz. V určitém okamžiku se začínáte usmívat, nicméně v odrazu vidíte stále tentýž vážný výraz. Zvednete ruce, ale v zrcadle se nikdo nepohnul a vše zůstává při starém. Ruce jste opět spustili, ale ani nyní se v zrcadle nic nezměnilo. Chcete-li se uvidět s rukama nahoře, musíte je tam držet určitou dobu.

Úplně stejně funguje duální zrcadlo. Až na to, že doba zpoždění je u něj nesrovnatelně delší, a proto se změny nedají vypořádat. Materiální realizace je inertní jako smůla. Nicméně myšlenkový obraz či *diapozitiv*, jak mu v transurfingu říkáme, může být materializován do posledního detailu. Musí být splněna pouze jedna zásadní podmínka: je nutné, aby byl diapozitiv přehráván v myšlenkách systematicky a dostatečně dlouhou dobu.

Jak vidíte, tajemství je prosté, a přesto vyjadřuje vše, co je nutné. Ani se nechce věřit, že jde o tak triviální záležitost. Jedná se o tuctovou, rutinní práci, a žádné kouzlo, zato to skutečně funguje. Jenom lidé nejsou zpravidla trpěliví. Se zápallem se nadchnou pro jakýkoli nápad, jenže poté jejich nadšení rychle opadá, až svou usmyslenou záležitost odsunou na někdy jindy. Chceme-li materializovat myšlenkovou podobu, musíme vykonat konkrétní kroky s diapozitivem. V opačném případě zázrak neočekávejte.

Otázku, kolik času je třeba k realizaci diapozitivu, lze zodpovědět v závislosti na tom, jak komplikovaný je stanovený cíl. Dokud bude rozum pochybovat o reálnosti dosažení toho, co jste si usmysleli, zůstane obraz rozmazaný. Avšak dříve či později se v zrcadle jakési obrysy rýsovat začnou. Sami poznáte, až vnější záměr pootevře potřebné dveře – možnosti vedoucí k cíli. Pak se i rozum přesvědčí, že tato technika nese ovoce a cíl, jak se ukazuje,

je celkem realizovatelný. Postupně duše s rozumem splynou a myšlenkové vyzařování se zaměří na zcela konkrétní obraz. Nakonec se vytvoří odraz a stane se to, co obvykle označujeme za kouzlo: sen, jenž se zdál nespílitelný, se stane skutečností.

Amalgám reality

Pomocí techniky diapozitivů, popsané v první knize transurfingu, lze stvořit obraz, který zrcadlo světa promění ve skutečnost. Přesto by nebylo špatné, kdybyste si vedle konkrétního obrazu udrželi ve vrstvě svého světa jisté neměnné pozadí, jež by průběžně vytvářelo příjemnou atmosféru.

Snad jste si již všimli, že v různých zrcadlech vypadá váš odraz jinak. Tvář zůstává v zásadě tatáž, ale každé zrcadlo vykazuje jemné rozdíly. Na povrch pomalu vyplývají slabé, přesto zcela jasné odlišnosti týkající se například emocionálního zbarvení, nálady nebo psychologie osobnosti. V různých zrcadlech proto bývá odraz dobrý nebo špatný, zdravý či nemocný, atraktivní či nepříliš zajímavý, teplý či chladný.

Mohlo by vás zajímat, čím může být takový rozptyl způsoben, když odrážející povrch musí lhotejně předávat přesnou kopii jednoho a téhož obrazu. Existuje však řada faktorů, které mají na předávání zobrazení citelný vliv. Jako u fotografie i zde hodně záleží na osvětlení, barevném pozadí a také na samotném zrcadle.

Již ve středověku si lidé povšimli svérázného kouzla benátských zrcadel, jejichž sklo se v celém světě proslavilo podivuhodnými vlastnostmi. Ovšem nebyla to zásluha skla. Lidé postřehli, že z nějakého nepochopitelného důvodu je mnohem příjemnější dívat se do zrcadla benátského než obyčejného. Tvář v odrazu nabývala na výrazné přítlačivosti.

Zdá se, že mistři z Benátek měli nějaké speciální tajemství. Do amalgámu – směsi pro odrážející povrch – přidávali zlato, díky čemuž ve spektru odrazu převládaly teplé odstíny.

Podobně lze upravit kousek duálního zrcadla speciálně pro sebe, a to tak, že si vytvoříte svůj vlastní amalgám. Vrstva světa se skládá z mnoha reakcí – vztahů člověka k sobě samému a také k ostatním projevům v okolí. Z tohoto spektra vztahů je třeba určit jednu hlavní linii, jež definuje převládající pozadí.

Jako dominantu lze použít například tuto formulku: „Můj svět se stará o mě.“ Člověk rád vyjadřuje svůj vztah v podobě nespokojenosti, pokud k ní má důvod, a dobré zprávy přijímá tak nějak lhostejně, jako by byly samozřejmé. Dělá to nevědomky a v podstatě reaguje ze zvyku.

Můj svět se zaobírá mnou

Nyní procitněte a využijte své výhody, že umíme vyjádřit vztah vědomě. Nasměrujte svůj životní pocit cíleně v souladu s dominantou a uvidíte, jak na to zareaguje zrcadlo. Bude to váš první krok na cestě ovlivňování reality.

Vzpomeňte si, že kdysi – když jste byli ještě děti – se svět skutečně zabýval vámi, a vy jste si toho nevážili a brali to jako samozřejmost. Nahlédněte do minulosti. Třeba jste se s tím setkávali i u babičky na vesnici. Myšlenkový vzor se vrací do dávných časů, kdy jste se cítili pohodlně a klidně. Někdy si fragmenty vzpomínek vybavujete docela jasně. Zdá se vám, jako by se z kuchyně linula božská vůně – babička peče buchtu. Nebo možná sedíte na břehu řeky s udičí či jedete z kopce na sáňkách... jaké to bylo? Připomněli jste si ten charakteristický pocit klidu?